

ТРЕЋИ РАЗРЕД СРПСКИ ЈЕЗИК

Како живи Антунтун, Григор Витез

У десетом селу
Живи Антунтун.
У њега је малко
Необичан ум.

Он посао сваки
На свој начин ради:
Јаја за лежење
Он у врту сади.

Кад се јако смрачи,
Он мрак хвата лонцем.
Разлупано јаје
Он зашива концем.

Да л' је јело слано,
Он то ухом слуша.
А рибу да пјева
Научити куша.

На ливаду тјера
Бицикл да пасе.
Да му мише лови
Он затвори прасе.

Гуске сијеном храни,
Снијегом соли овце.
А насади квочку
Да му леже новце.

Кад кроз жито иде,
Он сједа у чун.
Тако на свој начин
Живи Антунтун.

Ветар сејач, *Мира Алечковић*

Ветар дува као луд,
а Неда се смеје.
Мама каже: он сад свуд
путем цвеће сеје.

Добрабио семење
са ливаде зелене
и носи по зраку.
Распукао балончић
жутоме маслачку.

Булкама је отео
ситно црно семе.
Сеје, сеје – ливаде
да буду шарене.

Ветар дува као луд,
а Неда се смеје.
– Нека му је срећан пут
када цвеће веје.

Три ловца, *Шаљива народна прича*

Била три ловца, двојица нису имали оружје, а трећи је био без пушке. Пођу они једном у лов и истерају три зеца. Два зеца утекоше, а трећег нису убили. Онога којег нису убили, узму и понесу кући.

Дођу пред једну кућу, која није имала ни зидова, ни темеља ни крова. Позову домаћина, који није био ту и рекоше:

– Дај нам какав лонац да скувамо зеца.

Домаћин рече:

– Имам три лонца. Два су разбијена, а трећи нема дна.

– Баш добро! – рекоше ловци.

Узму онај лонац што није имао дна и у њему скувају зеца којег нису убили. Слатко се наједу и оду својим кућама.

Сјенице, Насиха Капиџић Хаџић

Спустиле се сјенице
на божуров жбун
да извезу марамице
птићима за кљун.

Као праље, као ткаље,
к`о везиле, као шваље,
жице златне сву ноћ преле,
ђерђефиће разапеле.

Жутим кљуном чарале,
марамице шарале.
Везле птице марамицу
птићима за кијавицу.

Кад се који прехлади,
Нека рубац извади,
Нек слети на жбун
И обрише кљун.

Час земљописа, Десанка Максимовић

– Земља је округла,
наш учитељ каже,
јеси чула, бако?
– Гле, не лези враже!
Да ли је баш тако?
– Јесте, јесте, бако.
Пођем ли на исток,
све тако идући,
морам опет својој
вратити се кући.
– Ех, када би земља
и рогљаста била,
ишао куд хоћеш,
опет мораш доћи
до мојега крила.
– Још учитељ каже:
кад је код нас вече,
тад на другој страни
ведро јутро тече.
– Ти се шалиш, враже,
да ли тако рече?

– И док ми учимо
усред дана права,
ђак на другој страни
увелико спава.
– Е, то му верујем,
јер и с ове стране лењи ђаци
краду сами себи дане.

Ау што је школа згодна, Љубивоје Ришумовић

Ау што је школа згодна,
лечи лењост и самоћу.
Ко да ми је кућа родна,
штета што не ради ноћу.

Кад нисам у својој школи,
мене моја душа боли.
Нема оне дружине
да делимо ужине.

Ау што је школа сјајна,
у клупама пар до пара.
Сваки шапат, свака тајна,
једну нову љубав ствара.

Кад нисам у својој школи,
мене моја душа боли.
Нема оне с киком,
коју не дам ником.

Шта је отац, Драган Лукић

Молим вас, реците
отац шта је.
Да ли је отац тата
или – судија за прекршаје?

Мене отац стално испитује
и жели ово и оно да чује.
И кад сам у школу пошла
и кад сам из школе дошла,
и зашто је ово овако
и зашто је оно онако,
и зашто је ово овде –
зашто оно није онде,

и како сам смела ово
и како сам смела оно,
и знам ли ја да сам већ велика
и знам ли ја да нисам више мала,
знам ли ја шта је „карактер тврђи од челика“
и знам ли ја пошто је знала?

И зашто нисам мислила
и како нисам пазила,
и шта сам опет згазила
и како, како
и зашто, зашто
и смем ли, и смем ли,
и знам ли, и знам ли?
Па зато питам
отац шта је.
Да ли је отац тата
или – судија за прекршаје.

Лептир и косац, *Станко Ракита*

Косац траву коси,
пред њим лептир лијеће,
поруку му носи:
-Не кидај ми цвијеће!

Косац стао, гори
У чудном немиру:
Шта да одговори
Бијелом лептиру?

Како се мјери љубав, *Исмет Бекрић*

Љубав се не мјери метрима,
ни километрима,
ни тонама...
Љубав се мјери погледима,
и мислима,
и неким сном који још
не можеш да схватиш,
и неким новим сунцем
које још не можеш да дохватиш,

а ту је, крај тебе, на твој јастуку,
у твој оку, слијеће ти у руку,
завлачи ти се у џепове, у реченице,
у румен што зачас
запљусне ти лице.
Љубав се мјери улицама
куда се оне крећу,
љубав се мјери птицама
на њихове прозоре што слијећу.

Ђаче, Владимир Назор

Ђаче учи, крај прозора сједи; сунце златно у дјечака гледи; смијешу му се, мило му бесједи:

"Сад је доба да се игра, скаче. Ходи к мени, мило моје ђаче!"

Ђаче кличе: "Мени хитња није; чекај, сунце, да научим прије."

Ђаче пише, кроз прозор не гледи, ал' на грани мала птица сједи, па му пјева да га малко једи:

"Сад је доба да се игра, скаче. Ходи к мени, мило моје ђаче."

Ђаче кличе:

"Мени хитња није; чекај, птицо, да научим прије."

Ђаче сједи и у књигу гледи; зрела крушка у собу му вири, слатки мирис свога плода шири.

"Сад је доба да се игра, скаче. Ходи к мени, мило моје ђаче."

Ђаче кличе:

"Мени хитња није; чекај, крушко, да научим прије."

А кад књигу проучило ђаче, књигу склапа и на ноге скаче.

"Тко ме звао? Тко ме к себи хтио? Долазим вам јер сам научио."

Сунашце се ђаку осмјехује, птичица га пјесмом дочекује, а крушка му слатки плод дарује.